

Fabrikalardan makine sesinden

önce *İşçinin Sesi* gelecek!

Yıl:14, Sayı:361, 5 Eylül 1988

İŞÇİNİN SESİ

ÇEK-AL

Tek büyük işçi sınıfı!

Tek silah illegal parti!

Tek yol devrim!

1979 yılında partimizde büyük bir kavga patlak vermiş ve bununla birlikte derin bir ayrışma gerçekleşmişti

TKP'DE KAVGANIN TARİHÇESİ

X

Aramıza yeni katılan ve parti içi kavgayı yaşamamış olan yoldaşlarımız, bizden, kavganın tarihçesine ilişkin seçme bilgilerin yeniden yayınlanmasını istemişlerdi. Bu isteği yerine getirmek üzere yayınlamaya başladığımız derleme dizisinin, bu sayımızda onuncusunu yayınlıyoruz.

358. sayımızda, kavganın altında yatan ana görüş ayrılıklarını ele almaya başlamış ve "ulusal burjuvazi" konusunda Yürükoğlu yoldaşımızın yazılarını yayınlamıştık. Bu sayımızda, ayrılıkların patlak verdiği ana konu olan devrimci durum konusunda, Yürükoğlu yoldaşımızın yazdığı *Emperyalizmin Zayıf Halkası Türkiye* kitabının bir bölümünü daha veriyoruz.

Devrimci durum her alanda yenilik ister

R. Yürükoğlu

"Devrimci durumun varlığını yığınlara duyurmak, açılımını ve derinliğini açıklamak, proletaryanın devrimci bilincini, devrimci kararlılığını yükseltmek, devrimci eyleme geçmesine yardım etmek ve bu amaçla devrimci durumun gereklerine uygun örgütler kurmak tüm sosyalistlerin tartışılmaz ödevidir." (V.İ.Lenin, "Collapse of the Second International", *Toplu Yapıtlar*, İng. basım, c.21, s.216-217)

Dünyada kapitalizmin içinde bulunduğu genel aşamaya ve Türkiye kapitalizminin gelişme özelliklerine bağlı olarak uzun bir tarihsel dönem içinde ağır ağır pişen koşullar yurdumuzda devrimci duruma varmıştır. Oportünistler bu gerçeği yadsımaya çabalyorlar. ("Sol"cular içinse her zaman devrimci durumdur.) Onlar, Kautsky'nin, devrimci durumunun varlığına inanmak için devrim olmasını beklemesi gibi olayları dışardan izliyorlar. Devrim patladığında devrimci durumun varlığına inanacak, tekrar devrimci olacak ve "hizmet götürmek" için saflara koşacaklar! Ama bunu günün görevlerinden yan-

çizen tüm kariyeristler, sosyalizm "memurları", fırsatçılar da yapacak.

Devrim olsa da olmasa da, bugün devrimci durumun varlığı nesnel bir gerçekliktir. Ve devrimin gerçekleşebilmesi, giderek artan oranda devrimcilerin bilinçli hazırlığına, işçi sınıfını ve emekçileri "son kavga"ya hazırlayabilmelerine bağlıdır. Biliyoruz ki, "ne alt sınıfların ezilmesi, ne üst sınıflar arasındaki bunalım devrimi getirmez. Bunlar yalnız başına ancak ülkenin çürümesini getirir." (V.İ. Lenin *Toplu Yapıtlar*, İng. basım, c.19, s.223) Devrime ancak yığınları eyleme, direnişe, başkaldırmaya, yaklaşmaya götürerek ulaşılabilir. (agy, c.19, s.223) Nesnel ortam ne denli elverişli olursa olsun, biz yapmazsak devrim olmaz. Bu nedenle, tarihsel fırsatları kaçırmamak için önümüzü iyi görmeliyiz. Bu gerçek, devrimci durum sürecinde komünistlere, devrimcilere ertelenemez bazı görevler yükler.

Devrimci durumun bize yüklediği görevleri yerine getirmek, tek cümleyle, devrimin öznel ögesinin oluşturulması anlamına gelir.

Bölümün başına koyduğumuz alın-

tıda Lenin, devrimci durum sürecinde komünistlerin görevlerini şöyle belirtiyordu: Devrimci durum altında tüm komünistlerin tartışılmaz görevi,

1. Devrimci durumun varlığını yığınlara duyurmak, açılımını ve derinliğini açıklamak, proletaryanın devrimci bilincini, devrimci kararlılığını yükseltmek,

2. Proletaryanın devrimci eyleme geçmesine yardım etmek,

3. Devrimci durumun gereklerine uygun örgütler kurmaktır.

Bugünkü Türkiye ortamında güncel görevlerimiz şöyle somutlanıyor.

En başta *ideolojik savaşıma yeni bir hız* verilmesi. Komünistlerin, devrimcilerin, işçi sınıfının ve emekçi halkın bilincinin aydınlatılması. Bu, tüm görevler arasında *ana halkadır*. Lenin'in "devrimci teori olmadan devrimci savaşım olamaz" diyen ünlü cümlesini hep biliyoruz. Gerçekten de, doğru devrimci bir hat olmadan yığınlar ayaklanırsa, bu kör bir patlayış olur, kayaya vurur. Ya da doğru devrimci bir hat olmadan güçlü örgütler, 1 milyon 700 binlik komünist partileri olsa ne olur, olmasa ne olur. İşte bu nedenle

Zaradof "devrimin öznel ögesinin oluşumunda, ideolojik savaşım giderek artan bir önem kazanıyor" diyor. (K. Zaradov, *Leninism and Contemporary Problems of Transition from Capitalism to Socialism*, Moskova 1972, s.116)

Türkiye devrim hareketinin bin çeşit özgül sorusu, sorunu var. Bunlara açık seçik yanıtlar vermeliyiz. Devrim için, komünizm için canını vermeye hazır, her özveriyi seve seve kucaklayan militanların kafalarını doyurmalıyız. Unutmayalım ki, kapitalist toplumda, son çözümlemede burjuva ve proleter ideolojileri arasında bir başka ideoloji yoksa ve egemen ideoloji burjuva ideolojisi ise, Leninci bir anlayışla açıklanmamış her konuda yanlışlara düşmek kaçınılmazdır. Bu gerçeğe bir de, aşağı yukarı soldaki her akımın ideolojik saldırısı altında yürüdüğümüzü katarsak ideolojik savaşımın önemi daha iyi anlaşılır.

İdeolojik savaşım her zaman en önemlidir. Ama bu önemi devrimci durumlarda çok daha artar. Çünkü, yığın hareketleri yükseldikçe bilincin, öznel ögenin önemi de ona paralel olarak artar ve giderek belirleyici

olur.

Devrimci durum olgunlaştıkça düşmanın her yönden saldırısı artar. O artıkça, devrimci cephe de oportünizmle savaşın önemi artar.

Oportünizme karşı katı, uzlaşmaz tutum almak bazılarında "sekte" gibi geliyor. Oportünizmle savaş sekte değil. Oportünizmle savaş yığın siyasetini bir yana atmak değil, tersine onu gerçekçi ve sağlıklı bir tabana oturtmak savaşır. Dünya komünist hareketinin deneyleri, özellikle günümüz Avrupası, oportünizmle savaş ne denli ertelersen, onun o denli azıttığını kanıtıyor.

Yerli-yabancı tekellerin erki ele geçirdiği, halkın üstüne silahla yürüdüğü, Komünist Partisi'nin gizli çalışmaları zorunda kaldığı küçük burjuvalar denizi Türkiye'de oportünizmin ekonomik, toplumsal, siyasal tabanı vardır. Bunu anlamak gerek. Öte yanda, dünya komünist hareketinde yeniden başını kaldıran oportünizm yılanının ideolojik yankılanmasını da küçümsemeyelim.

Oportünizm her zaman, her yerde "taktikler"de gizlenir, "taktikler"le başlar. "Taktik için böyle yapmalıyız" cümlesi oportünistlerin tılsımlı cümlesidir. Onlar, "halk şimdilik sorunu anlamıyor, onun için taktik yapmalıyız" derler. Böylece ilkeselliği, ilkesel davranmayı güme götürürler. Stalin'in bir yazısında aktardığına göre, Lenin her zaman, "tek doğru siyaset ilkesel siyasettir" dermiş. Ama oportünistler için öyle değildir. Onlar, "şu küçük sorunda azıcık ilkesiz davranmakla dünyanın sonu gelmez" derler. Oysa, Leninciler iyi bilirler ki, "azıcık oportünistlik" diye bir şey olmaz. *Azıcık oportünistlik, azıcık gebeliğe benzer.* Sonunda kesinkes bebek doğar. O da ulusçuluk, şövenizm, karşı-devrimdir. Yani oportünizm denen hastalığın bir iç mantığı vardır. Onemsiz gibi görünen ufak filizleri yok etmedin mi büyür, dallanır budaklanır.

Oportünizm, düşmanın ideolojik saldırısının en yoğun olduğu noktalarda patlak verir. Tüm deneyler bu gerçeği kanıtıyor. Bugün düşmanın ideolojik saldırısının en yoğun olduğu alanların başlıcaları Leninci örgütlenme anlayışı ve TKP, yığın örgütleniminin "bağımsızlığı", cephe sorunudur. Proleter enternasyonalizmi ve Sovyetler Birliği'dir, proleter hegemonyası ve proleter diktatörlüğüdür. Genel olarak siyasal taktikler ve devrimci durumda siyasal taktiklerdir. Devrim anlayışıdır. Öyleyse oportünizmin de kendini bu alanlarda dışa vurması kaçınılmazdır.

Bu saydığımız alanların tümünde sayısız örnekler verilebilir. Biz, bugünü yakından ilgilendiren iki örnek verip geçelim. Örneğin, "Ecevit hükümeti giderse daha iyisi gelmeyecek, öyleyse yığın eylemi yapmayalım" görüşü böylesine kuyrukçu, pasifist, oportünist bir görüştür. İkinci örnek, devrim kavramını, bu kavramın anlamını ve gereklerini yığınlara duyurmaktan ısrarla kaçınmaktır, bu kavramı "sol"lara teslim etmektir. Nedense bazı yayınlarda, güneşin altında ne ararsan buluyorsun da devrim sözcüğünü bulamıyorsun. Neden? Belki "yığınları ürkütme" çabası, belki kendi ürkütüğünden. Oysa Lenin, devrimci durumda, devrim üstüne açıklamaları, ajitasyon ve propandayı arttırmak gerektiğini söylüyor.

Bu saydığımız alanların tümünde ideolojik savaşımı, halkı aydınlat-

mayı yoğunlaştırmalıyız. İşçi sınıfının devrimci bilinç çevresinde birliğini kurabilmek, halkın en geniş cephesini ve onun içinde proleter hegemonyasını gerçekleştirebilmek ve devrimi yapabilmek için oportünizmle savaş ertelenmez bir görevdir. Devrimci saflarda oportünizmi kesin yenilgiye uğratmak, Lenin'in dediği gibi oportünist günahların bir anlamda cezası olan "solculuğa" da indirilmiş *en büyük darbe* olacaktır. Bu görevi başarıyla yerine getirmezsek, yine Lenin'in dediği gibi, "acil çıkış yolu arayan yeni akıntılar sosyal-demokrat (komünist—R.Y.) kanal bulmazlarsa, sosyal demokrat (komünist—R.Y.) olmayan kanala yönelirler." (V.I. Lenin, "New Tasks and New Forces", *Toplu Yapıtlar*, İng. basım, c.8, s.218)

Oportünizme karşı savaşın yanısıra, sosyal-demokrat ideoloji ve tutuma karşı da savaşımı hızlandırmalıyız. Sosyal demokrat fikirlerin, yani burjuva reformcusu fikirlerin yığınlar arasında, özellikle işçi sınıfı içinde yayılması devrimci harekete, onun doğru yolda ilerlemesine büyük zararlar vermektedir. Yığın savaşımını körletmede, bekleyişçi bir havaya sokmada sosyal demokrat akımın büyük payı vardır. Bunlara karşı etkin ideolojik savaş vermeli ve halkımıza, denize düşenin yılanı sarılmasının doğru bir yol olmadığını, doğru yolun yüzme olduğunu göstermeliyiz.

Özellikle gençliğin ataklığını, heyecanını zamansız yollara süren her boydan "sol"culuğa karşı da daha etkin savaşım vermek zorundayız.

Tüm bu ayrıık otlarına karşı ideolojik savaşımı yükseltmeliyiz. Yalnız bu savaşım bugün, olağan koşullarda yürütüldüğü gibi yürütülemez. Devrimci durumda ideolojik savaşım, *yeni* bir yaşayış ve *yeni* yöntemler ister. Kendine özgü ajitasyon ve propaganda ister. Dün genel teorik sorunlar olan proleter hegemonyası, devrimci zor kullanım, ayaklanma ve devrim, burjuva devletin yerle bir edilmesi ve diktatörlük sorunları bugün *çeşitli yönleriyle* pratik sorunlar olmuştur. Biz üstümüze düşeni yaparsak yarın daha yakına, daha yakına gelecektir. Bu nedenle, bu sorunları bugün "okumuş"ların lüksü olmaktan çıkarıp bilinçli işçilere, işçi sınıfının ileri kesimlerine anlatmak zorundayız. "Hayali", felsefi konular olarak değil, somutlayarak ve tüm devrimci içeriğiyle. Bu da en başta yayınlarla olur.

Bilen Yoldaş, 1978 başlarında yapılan TKP Merkez Komitesi Plenumu'na sunduğu Politik Büro Raporu'nda, 'bu dönemde partilerimizin önünde duran en önemli savaş alanlarından birisi ideolojik savaşım'dır' dedikten sonra partinin legal-illegal yayınlarını değerlendirdi. Yayınlarımızın bazı yetersizlikleri olduğunu söyledi ve yayınların ideolojik düzeyinin yükseltilmesi gerektiğini özellikle vurguladı.

İşçi sınıfının, halkın ileri kesimlerine bilinç taşıyacak temel yayın organı TKP Merkez Komite organı *Atılım*'dir. *Atılım* komünistlere, militanlara yalnızca günün taktiklerini değil, özellikle günün ideolojik sorunlarının açık-yanıtlarını verecek yayın organıdır.

Önümüzde duran ikinci temel görev, *işçi sınıfının ve halkın örgütlenmesini güçlendirmektir.* En başta işçi sınıfının partisi, Komünist Partisi'ni güçlendirmek, bunun yanında halka halka işçi sınıfının öteki örgütlerini

kurmak ya da güçlendirmek, emekçi halkın örgütlenmesini hızlandırmaktır.

Bunlar arasında ana görev, TKP'yi daha da güçlendirmek, yaygınlaştırmak ve derinleştirmektir. Devrimci durumda öznel öge, yani son çözümlemede komünist partisi ana halkadır. Ve devrimci durum olgunlaştıkça, üst aşamalara geçtikçe, devrime yaklaştıkça öznel ögenin önemi giderek daha büyür ve sonunda *belirleyici* olur. Devrimin öznesi işçi sınıfıdır ama parti de o sınıfın örgütçüsüdür.

Türkiye Komünist Partisi, 1973 yılında likidasyon zincirini kırarak büyük bir atılıma geçmiştir. Bu gelişmenin pek çok ekonomik, toplumsal, siyasal, uluslararası, parti içi nedenleri olacaktır. Bu nedenlerin incelenmesi, bu kitabın görevleri arasına girmediğinden, bizce en önemli birkaç nedene değinmekle yetinelim. Türkiye'de fabrika aşamasının, 1950'lerle birlikte geliş ve 1960'larda gerçekten güçlü bir işçi sınıfının ortaya çıkışı, atılımın en önemli ekonomik ve toplumsal nedenidir.

1968'lerden bu yana derinleşerek gelen toplumsal ve siyasal bunalım, bunalımdan gerçek çıkış yollarını gösterecek ideoloji ve örgüt gereksinimini de yanında getirmiştir.

Yine aynı dönemde yığın savaşımı yükselmiş, devrimci hareket genişlemiş ve partisini arayan geniş bir komünist sempatzanı kesim doğmuştur.

Tüm bu ekonomik, toplumsal ve siyasal gelişmeler, bir yanıyla, partinin, içine düştüğü likidasyonu kırabilmesinin nesnel tabanını yaratırken, öte yandan bu likidasyonu kırmaya zorlanmıştır.

Öte yanda, uluslararası işçi ve komünist hareketinde 1965'lerle başlayan dönem de, uluslararası yönden elverişli bir ortam yaratmıştır.

Parti içi nedenler arasında ise en önemlisi, liderin, Bilen Yoldaş'ın rolüdür. Yukarıda değindiğimiz nedenlerin tümü bu prizmadan geçerek gün ışığına görmüştür. Leninizm, liderin can alıcı önemini her zaman kabul eder. Ayrıca TKP için, bu rolün önemini artıran bir başka olgu daha vardır. Likidasyon döneminde parti eridiği, eritildiği için "tabanın zorlanması"ndan pek söz etme olanağı yoktur.

Bunlar bizce, TKP'nin 1973'le birlikte girdiği atılımın altında yatan ana nedenlerdir.

1973'den bu yana 5 yıl geçti. Toplumsal yaşamda, partilerin yaşamında kısa bir süredir. Ama bu kısa sürede TKP gerçekten geniş adımlarla yol aldı. Türkiye'nin siyasal yaşamında giderek daha etkin rol oynamaya başladı. Önemli güç kazandı. Ve bunu dosta düşmana kabul ettirdi. Bugün TKP "kelle hesabıyla" değil ama toplumsal açıdan *ana muhalefet partisi* oldu.

Böylesi bir gelişme bir başka ülkede olağan bir ortamda kendi başına bir erişimdir. Ne var ki, Türkiye'nin bugünkü ortamında, devrimci durumun dayattığı istekler karşısında alınması gerekli daha çok yol vardır. Bilen Yoldaş, Plenum Raporu'nda, "ulaştığımız örgütlenme düzeyi henüz yetersizdir" diyerek bu durumu anlatıyor. Bugün yurdumuzda yığın hareketi, devrimci hareket çok büyümüştür. Savaşımın çapını kucaklayabilmek ciddi bir sorundur. Yığın çıkışlarının sık sık ileri geri oynayışının altında yatan nedenlerden biri de

budur. Çünkü çıkışlar hâlâ büyük ölçüde "kendiliğinden gelme" (spontane) nitelik taşımaktadır.

Partinin tarihsel görevini yerine getirebilmesi, kadroların niteliğine bağlıdır. İ. Bilen Yoldaş, TKP MK Plenumu'na sunduğu raporda, "artizanlığa son" belgisinin en acil çözüm bekleyen sorunlardan biri olarak hâlâ gündemde durduğunu belirtmiştir. Bu belginin gerçekleşmesinin, bilinçli ve deneyimli bir kadronun gelişmesine yakından bağlı olduğuna işaret etmiştir. Bilgili, bilinçli, atak kadro. "Her şeyin sonunu kadrolar belirleyecektir". Komünist Partisi ne denli güçlenirse, yığın partisi olursa, ulaşılması güç gibi görünen tüm görevleri de o denli kolay yerine getirebilecektir.

Yığın partisi olmak! Bunun üstünde biraz durmalıyız. Son yıllarda kimileri, yığın partisini gitgide üye sayısına eşitlemeye başladılar. Üye sayısı bir göstergedir ama ne zaman? Lenin'in parti teorisinin iki ana ilkesi vardır. Birincisi ve en önemlisi, yüksek ideolojik bilinçli, doğru siyasetli parti, ikincisi, en geniş yığın *etkisini* sağlamak. (Üye sayısı değil, yığın etkisi) Lenin bu iki ana ilkenin en verimli biçimde birleştirilmesini istemistir. "Yığın Partisi"ni bu açıdan görmeliyiz. "Sorun, sayılarda değil, gerçekten devrimci proletaryanın fikirlerini ve siyasetini doğru dile getirmededir." (V.I. Lenin, "Tasks of the Proletariat in our Revolution", *Toplu Yapıtlar*, İng. basım, c.24, s.82)

Bu nedenle yığın partisi demek, en başta ve başlıca, yığınların sözcüsü olabilmek, onların geniş desteğini sağlayabilmek, onları çekip götürülebilmek demektir. Geniş parti, bu görevlerin yerine getirilmesinde, mesajın yığınlara ulaştırılmasında büyük kolaylıklar sağlayacağı için, partinin ideolojik düzeyini *düşürmediği* ölçüde çok iyi bir şeydir. Ama kimilerinin yaptığı gibi, komünist partiden beklenen görevleri yerine getirmesini ve giderek hatta devrimi büyük parti olmaya bağlamamak gerekir. Bu konuda Lenin'in düşüncelerini açıkça yansıtan uzun bir alıntı yapmakta yarar görüyoruz:

"Küçük bir partinin bile, örneğin Britanya ya da Amerikan partisinin, siyasal gelişme yolunu enine boyuna inceledikten ve partisiz yığınların yaşamı ve geleneklerini öğrendikten sonra, uygun bir anda devrimci bir hareket başlatması olanaklıdır. (...) Böyle bir parti, böyle bir anda belgileriyle öne atılıp milyonlarca işçiyi peşinden getirebiliyorsa, yığın hareketi var demektir. Devrimin çok küçük bir parti tarafından başlatılabiliyor utkuya ulaştırılabileceğini hiç de tümüyle yatsımam. Ama yığınları kazanma yöntemlerini bilmek gerekir. Bunun için de en geniş kapsamlı devrim hazırlığı zorunludur. (...) En geniş kapsamlı hazırlık olmadan hiçbir ülkede başarı elde edilemez. Oldukça küçük bir parti yığınları yönetmeye yeterlidir". (V.I. Lenin, "Third Congress of the Communist International", *Toplu Yapıtlar*, c.32, s.476)

Başta komünist partisi olmak üzere işçi sınıfının ve halkın öteki örgütlerini güçlendirme görevi, ideolojik savaşım sınırsız içiçe geçmiştir. Başarılı ideolojik savaşım vermeyen partinin örgütlenme hızı giderek düşer. Başarılı olursa, örgütlenme hızı giderek artar, saflarda moral yüksek durur, savaşım gücü yükselir. Bu ilintiyi hiç unutmadan, "örgütlenmek" belgisini günün baş belgileri arasına

koymalıyız.

Örgütlenmek! Olağan dönemlerden daha atak, daha yaratıcı, *yeni* yöntemlerle örgütlenmek. İşçi sınıfının örgütlenmesi devrimin utkusunun garantisidir. Herşey bizim elimizdedir. Nereye dek götürürsek, oraya dek gidecektir. Öte yanda, bu toplumsal-siyasal gelişimin sonu nereye varırsa varsın, yarın ne olursa olsun, *gerçek kazanımlar* da ancak proletaryanın örgütlenmesiyle elde tutulabilecektir.

Önümüzde duran üçüncü temel ödev, devrimci durumun gerektirdiği faşist saldırının acilleştirdiği, *yeni duruma uygun örgütleri kurmak*, geliştirmektir. Ülkede durum gün gibi açık. İşbirlikçi-tekeli burjuvazi erki kolayından bırakma yanlısı değildir. Tarihten gelen barbarlığını, zorbalık alışkanlığını da yedeğine alarak hegemonyasını sürdürürebilmek için her yola başvurmaya kararlıdır. Sermaye basınının dilindeki "iç savaş", Demirel'deki "sine-i millete döneriz, size dünyayı zindan ederiz" tehditleri bunu gösteriyor. Son 10 ayda 950 kişinin öldürülmesi bunun belirtisidir. Yeni bir durum var ortada. Ne diyeceğiz? "Demokratik hukuk devleti" çerçevesinde "uygar" savaşıma dönmeyi mi önereceğiz? Bunu dersek, "demokratik" önyargıları çok derine işlemiş burjuva liberalinden farkımız kalır mı? Yoksa, emekçi halkın her yolla direnişinin meşruluğunu mu savunacağız? Halkın en geniş *savaşçı* cephesini kurabilmek için yaşadığımız anın somut istemlerinin sözcüsü olarak mı yükseleceğiz? Bugün bu soruya her devrimcinin açık yanıt vermesi gerekir.

TKP Genel Sekreteri İ. Bilen Yoldaş daha 1977 başında, Parti Konferansı kapanış konuşmasında tutulacak yolu göstermişti. O gerçekten tarihsel konuşmada Bilen Yoldaş şöyle demişti: "Barikata zorluyorlar bizi. Bizim savaşımız kan ve ateş içinden geçiyor. Rızılı olmayacağız, işçileri, gençleri sokaklarda, alanlarda vursunlar. Savaşacağız... Örgüt kuracağız. Kuruyoruz."

TKP'nin Sesi Radyosu son günlerde şöyle sesleniyor: "İşçi sınıfı, emekçi yığınlar, hükümet can güvenliğini sağlamıyor diye faşist komandoların, faşist terör guruplarının, Maocu provakatörlerin saldırı ve provakasyonları karşısında eli kolu bağlı mı kalacaktır? Elbette kalmayacaktır. Halk kendi güvenliğini kendisi sağlamak zorundadır. Bunun için örgütlenmek, en geniş yığınları bu savaşa kazanmak, direnişlere ulusal boyutlar kazandırmak gerek." (*İşçinin Sesi Radyo Ajansı*, Sayı: 209, 5 Ekim 1978)

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi de, 5 Ekim 1978 tarihli bildirisıyla Parti'nin tutumunu, tutacağı yolu halkımıza açıkladı: "...Faşist teröre karşı can güvenliği sağlamak, demokratik hakları korumak görevini işçi sınıfımız, halkımız kendisi üstlenecek, bunun için örgütlenecek, yeni savaş örgütleri kuracaktır. TKP, halkımızın yarattığı faşizme karşı savaşım biçimlerini daha örgütlü bir düzeye yükseltmek için harekete geçti." (*İşçinin Sesi Radyo Ajansı*, Sayı: 224, 10 Ekim 1978)

TKP'nin bunalım ortamının görevlerine uygun yeni örgütlenmeler konusundaki bu Leninci tutumu yeterli başarıyla yaşama geçebilirse Türkiye devrim hareketinin utkusunu yolunda büyük bir güvence olacaktır. Çünkü, faşizme karşı "halkın kendini savun-

mak için örgütlenmesi"ni sözcük anlamlarıyla anlayamayız. Devrimci durumun, bunalımının, faşist zorbalığın dayattığı bu çeşit örgütlenmeler yalnızca *savunma* görevini üstlenmiş değildir. Halkın artık farkına vardığı gereksinimlerden onu ileriye, devrimci savaşımın üst aşamalarına yönelmeyi de üstlenmiştir. Bu, kişi irade ve isteğinden *bağımsız* olarak böyledir. Böylesi örgütlenmeler, bu nedenle, yalnız savunma değil, aynı zamanda faşizme ve bu yıkılası düzene yönelmiş *saldırı* görevini üstlenmiştir. Lenin, "son çözümlemede siyasal özgürlük ve sınıf savaşımının büyük sorunlarını yalnızca güç (zor anlamına—R.Y.) çözer ve bu gücü hazırlamak ve örgütlemek ve yalnızca savunma değil, saldırı için de kullanmak bizim görevimizdir" diyor, (V.İ. Lenin, "Two Tactics", *Toplu Yapıtlar*, İng. basım, c.9, s.30)

Bu gerçeği ne denli iyi anlarsak, devrimci durumun zorladığı örgütlenme biçimlerini o denli amacına uygun kullanırız.

Ülkemizdeki devrimci durumun dayattığı, acilleştirdiği bu üç temel görev (ideolojik savaş, örgütlenme, devrimci duruma uyan örgütler kurma), gelip bir dördüncü temel görevde birleşiyor. *Yığınların eyleme geçmesine yardımcı olmak*. Ulusal çapta yığın çıkışları, gösteriler, direnişler örgütlemek. Yığın savaşımını yükseltmek.

Ülkenin içinde bulunduğu derin

bunalım, yığın hareketlerinde MESS grevleri ve 1 Mayıs 1978'den bu yana görülen duraklama ve yığından kopuk "çete" çıkışlarının giderek artması gibi nedenler, yığın ve yığın hareketleri kavramlarını günün önemli bir konusu yaptı. Bu kavramlar, önümüzdeki dönemde önemlerini koruyacak ve artıracaktır. Onun için, kısaca değinmekte yarar görüyoruz.

Yığın nedir? Önce bunu yanıtlamak gerekir. Yığın, "sınıf" ve "halk"tan farklı bir kavramdır. Sınıf ya da halk, *nesnel varoluşu* anlatır. Örneğin sınıf, üretim sürecinde tuttuğu yere, üretim araçlarıyla olan ilişkisine göre belirlenen geniş insan topluluğudur. Kapitalist toplumda halk, belirli bir ülkede, belirli bir gelişme aşamasında çıkarları egemen sömürücü sınıfla *nesnel* olarak çelişen sınıf ve katmanlar topluluğudur. Görülüyor ki, sınıf ve halk kavramları, kişi bilinci dışında bilinçlenen varoluşu gerektirir. Bir sınıfın ya da halkın üyeleri nesnel çıkarlarının

bilincinde olmasa da, o yine sınıftır, halktır. Oysa yığın, halkın ve sınıfın hareketlenmiş, eylemli kesimini savaşım içindeki kalabalıkları anlatır. Yığın kavramının, savaşımın yapısındaki değişmelere göre değişen birşey oluşu da bundandır. Lenin, bu gerçeği şöyle anlatıyor:

"...(Yığınlar kavramı) savaşımın yapısındaki değişmelere göre değişen birşeydir. Savaşımın başında yığınlardan söz edebilmek için bir iki bin gerçekten devrimci işçi yeterliydi. (...) Genellikle sönük yaşayan, günlerini sıkıntılar içinde sürükleyen, siyaset hakkında hiçbir şey duymamış birkaç bin partizis işçi devrimci biçimde davranmaya başladılar mı, işte sizin yığın. (...) Devrimin yeterince hazırlanmış olduğu zamanlarda 'yığınlar' kavramı değişir: Birkaç bin işçi artık yığınlar demek değildir. Bu sözcük başka birşey anlatmaya başlar. Çoğunluğu ve öyle yalnızca işçilerin çoğunluğunu değil, tüm sömürülenlerin çoğunluğunu anlatacak biçimde değişim geçirir. Bundan başkaca bir yorum, bir devrimci için olanak dışıdır. Bundan başkaca bir anlam, anlaşılabilir birşey olur." (V.İ. Lenin, "Third Congress of the Communist International", *Toplu Yapıtlar*, İng. basım, c. 32, s.475-476)

Yığın kavramı savaşımın özü ile değil, savaşımın yapısındaki değişmelerle, boyutlarıyla birlikte değişikliğe uğrar. Savaşımın *özü* demek, içeriği yani aşaması demektir. Buna göre değişen *halk* kavramıdır. Örneğin,

kişilik kapalı salon toplantısı ya da gösteri, yığın eylemiydi. Bugün değildir. Bugün yığın eylemi, 10 binleri, 100 binleri ayaklandıran eylemlerdir.

Sonra, yığın eylemiyle, yığınlar içinde parti çalışması kavramları da birbirinden farklıdır. Fabrikalarda, işyerlerinde, mahallelerde komünistlerin çalışmaları yığın eylemi değil, yığın içinde parti çalışmasıdır. Bunun tersi bir anlayış, yığın eylemi koyma görevimizi geri plana atabilir.

Devrimci yığın hareketlerinin *bugünkü amacı*, faşist saldırıyı geri püskürtmek, yığınlara kendi deneyimleriyle devrimci bilinç kazandırmak, onları devrime hazırlamaktır. Bir o denli önemli amacı da düzeni sarsmak, bunalımı derinleştirmektir. Bunların yanısıra, yığın eyleminin, yığınları kazanmak, sempatican halkayı genişletmek, öncülüğü sağlamak, pratik deneyim kazanmak gibi önemli hedefleri de vardır. Yığın çıkışları planlanırken bu noktalar gözönünde tutulmalıdır.

Yığın hareketleri esas olarak ikiye ayrılır: Kendiliğinden (spontane) yığın hareketleri ve gerçek anlamda siyasal yığın hareketleri.

Kendiliğinden yığın hareketleri, gerçek sınıf bilinciyle donanmamış, ülkenin genel savaşımı içine oturmamış, öteki güçlerden kopuk hareketlerdir. Esas olarak nesnel koşulların zorlamasıyla doğup gelişirler. Bu, kendiliğinden yığın hareketleri yönlendirme ve örgütlenme taşıyor demek değildir. Böylesi bir anlayış, insanları koyunlara eşit tutmak olur. "İnsan" denen canlının katıldığı her harekette kesinkes belirli bir yönlendirme ve örgütlenme vardır, çünkü bilinç vardır. Kendiliğinden yığın hareketlerinde örgütlenme de olur, yönlendirme de, hatta siyasal içerik de olur. Olmayan gerçek sınıf bilincidir, genel savaşımın uyumdur, birliktir. Kısacası, komünist partisinin kurmaylığıdır.

Gerçek anlamda siyasal yığın hareketleri ise gerçek sınıf bilinçli, yığınların öteki bölükleriyle birlik içindeki eylemlerdir. Yığınların kendiliğinden hareketlerini, gerçek siyasal yığın hareketlerine dönüştüren unsur komünist partisidir. Gerçek sınıf bilinciyle (komünist bilinçle) yönlendirilmeyen her hareket kendiliğindedir. Böylesi hareketleri gerçek siyasal savaşıma dönüştürmek, komünist partisinin varoluş nedenlerinden biridir.

Yığın hareketleri kavramına böyle yanaşınca görürüz ki, Türkiye'de bu denli kabarmış, dev boyutlara ulaşmış yığın savaşımı hâlâ büyük ölçüde kendiliğinden hareket düzeyindedir. TKP'nin güçlenmesi, otoritesini yığınlara yayması oranında değişmekte ve gerçek siyasal hareketler durumuna gelmektedir.

Komünistler, her zaman önceden ve iyice planlanmış, örgütlenmiş, ülkenin genel savaşımı içine oturtulmuş eylemlerden yanadır. Fakat her zaman da, bir an düşünmeden, kendiliğinden yığın hareketleri içine dalarlar. Bir kez, taşıdığı eksiklere ya da yanlışlara karşın, yığınların içinde savaşır olmak, çizgi dışında durmaktan her zaman yeğdir. Sonra, bu hareketleri sınıf bilinçli hareketlere çevirmek komünistlerin görevidir ve de bu görev ancak savaşımın içinde yerine getirilebilir.

Türkiye'nin içinde bulunduğu bugünkü dönemde devrimci yığın çıkışlarını her yolu kullanarak yükseltmek,

giderek tüm sorunların bağlandığı bir anahtar durumunu almaktadır. 1 Mayıs 1978'den bu yana yığın eylemlerinde bir duraksama gözlenmediğine değinmiştik. H. Erdal Yoldaş'ın belirttiği gibi, "bu eğilimin nedeni, kitle hareketlerinin nesnel nedenlerindeki bir azalma değildir, aksine kitlelerin nesnel memnuniyetsizlik nedenleri giderek artmaktadır. Kitle hareketlerinin azalmasının nedeni, öznel etmenin olumsuz yönde gelişmesidir." (H. Erdal, "Türkiye'de Kitle Hareketlerinin Bazı Sorunları", *Ürün*, No:53, Kasım 1978, s.40) Ve yine Erdal Yoldaş'ın dediği gibi, "öznel ögenin olumsuzluğunun en önemli nedeni, "nesnel ve öznel koşulları iyi değerlendirerek, doğru politik hedefler için ÖNCEDEN PLANLANMIŞ VE ÖRGÜTLENMİŞ kitle hareketleri düzenlemede yeterince başarılı olunamamıştır". (agy, s.40)

Kimileri, zaten ilerici-devrimci hareketin çapını kucaklamaktan uzağız diyerek, olayların daha hızlanıp genişlemesiyle daha da yetersiz kalınabileceğinden korkuyor olabilir. Bu düşünce kökünden yanlıştır. Yığınlar en iyi kendi deneyimlerinden öğrenir. Halkımıza genlik getirecek yolu en iyi savaşın içinde kavrar. *Devrim öğretir!* Yeter ki biz kurtuluş yollarını açıkça gösterelim, ajitasyon ve propandamızı günün gerçeklerine uygun biçimde yürütelim ve sonsuz bir enerjiyle yığınların eyleme geçmesine yardımcı olalım.

Son dönemde komünistler üstüne saldırı iyice azgınladı. Her yönden, her yöntemle saldırıyorlar. Faşisti, Maocu bozkurtu, gangster sendika ağası, sosyal demokrasi, küçük burjuva sosyalisti. Hepsini kendi yolları, yöntemleriyle. Bu aşağılık çember de ancak yığınların devrimci enerjisine güvenerek, yığın direnişlerini yükselterek kırılabilir. Gün, geri çekilme, uzlaşma, "ağırbaşlı" olma günü de-

ğildir. Geri çekildikçe, işçi sınıfının üstüne çökecekleri açıktır. Halkın bilincinde somutlanmış, yığınsallaşmış istemlerden kalkarak örgütlenecek yığınsal eylemler tek çıkış yoludur.

Devrimci yığın çıkışları, sapık fikirlerin halk içinden soyutlanmasını hızlandıracak, devrimci örgütlerimizi güçlendirecek, işçi sınıfının devrim hareketinde partisi eliyle hegemonyasını kurmasının yolu olacaktır. Kitaptan değil, kendi deneyimlerinden öğrenen, halk yığınlarının devrimci bilince ulaşma sürecini hızlandıracak, kenarda duran kesimleri de savaşa çekecektir. *En önemlisi*, burjuvazinin içinde bulunduğu bunalımı derinleştirecek, ayrışmaları çabuklaştıracak, devrimci durumun olgunlaşma sürecini hızlandıracaktır. İşçi-köylü bağlaşıklığı ve ulusal demokratik cephe de ancak bu süreç içinde kurulacaktır.

Türkiye Komünist Partisi, yurdumuzun bugün içinde bulunduğu ortamı doğru değerlendiriyor, çıkış yolunu gösteriyor. "Gün eylem günüdür. Gün işçi sınıfımızın öncülüğünde faşizme karşı yığınsal eylem koyma günüdür." (*İşçinin Sesi Radyo Ajansı*, Sayı:237, 7 Kasım 1978)

Ne denli bunalım içinde olursa olsun, burjuvazinin vurmaktan düşmeyeceğini biliyoruz. Yarın vurabilmek için bugün devrimci yığın çıkışlarını yükseltmeliyiz.

Devrimci durum nesnel bir durumdur, kimse kendi isteğiyle yaratamaz. Fakat K. Zaradov'un belirttiği gibi, yeterli nesnel koşulların varolduğu, yeterli oranda "patlayıcı madde"nin biriktiği bir ortamda devrimcilerin kararlı ve atak eylemleri, devrimci durumun olgunlaşması için gerekli itmeyi sağlayabilir. "Öznel öge, sosyalist devrimin bazı nesnel önkoşullarının oluşmasına yardım edebilir." (K.Zaradov, *Leninism and Contemporary Problems of Transition from Capitalism to Socialism*, Moskova

1972, s.117-118)

Görülüyor ki, komünistler, devrimciler için nesnel koşulların "ideal" biçimde olgunlaşmasını beklemek diye birşey yoktur. Bu menşeviklik olur. Sorunun bu yönünü doğru kavramak, Türkiye devrim hareketi için gerçekten *can alıcı* öneme sahiptir. Hele öznel ögenin nesnel koşullardan geri kalmış olduğunu görürsek.

Devrimci durumun dayattığı görevlerin başarıyla üstesinden gelmek, devrimci durumun hızla olgunlaşmasına yardım edecek, halkımızın üstünde biriken tehlike bulutlarını dağıtacak, ülkeyi ileri demokratik devrime götürecektir. Bu, aynı zamanda TKP'nin, işçi sınıfının, savaşıma damgasını vurmasını, dolayısıyla işçi sınıfının *sınıfsal bağımsızlığının* korunabilmesini sağlayacaktır. Lenin'den aşağıda yaptığımız uzun fakat çok önemli alıntı, ne demek istediğimizi, önümüzdeki yolları çok iyi anlatmaktadır.

"Tüm yanlış yorumlama ve yanlış anlamaları ortadan kaldırmak için herşeyden önce şunu belirtelim ki, bizim değindiğimiz tehlike işin öznel değil, nesnel yanında yatar, Sosyal-Demokrasinin (komünistlerin—R.Y.) savaşımında alacağı biçimsel tutumda değil, bugünkü devrimci savaşımın somut sonucunda yatar. Soru şu ya da bu Sosyal-Demokrat (komünist—R.Y.) gurubun burjuva demokrasisi içinde erimeyi isteyecekleri, ya da bilerek böyle yapacakları değildir. Kimse bunu söylemiyor. Hiçbir Sosyal-Demokratın (komünistin—R.Y.) böyle bir istek beslediğinden kuşulanmıyoruz. Zaten bu bir istek sorunu değildir. Soru şu ya da bu Sosyal-Demokrat (komünist—R.Y.) gurubun devrim sürecinde kendi ayrı kimliğini, kişiliğini ve bağımsızlığını burjuva demokrasisinden biçimsel olarak koruyup korumayacağı da değildir. Yalnızca 'bağımsızlıklarını' ilan etmekle kalmayıp, bunu biçimsel olarak koruyabilirler de. Fakat işler öyle çıkabilir ki,

burjuvazinin tutarsızlığına karşı savaşımında, yine de elleri kolları bağlanabilir. Devrimin en sonunda ortaya çıkan siyasal sonuç öyle olabilir ki, Sosyal Demokrasinin (komünistlerin—R.Y.) biçimsel 'bağımsızlığına' karşın, ayrı bir parti olarak tam örgütsel kişiliğine karşın, gerçekte bağımsız olmadığı ortaya çıkar. Olayların gelişimi üstüne proleter bağımsızlığının damgasını vuramaz. Öyle yazıftır ki,... burjuva demokrasisi içinde 'eridiği' tarihsel bir gerçek olur." (V.I.Lenin, "Two Tactics", *Toplu Yapıtlar*, İng. basım, c.9 s.54)

Olayların gelişimine proleter damgasını basabilmek için, ideolojik savaşıma yeni bir hız vermemiz, ortamın öne çıkardığı sorunları tüm devrimci kapsamıyla ele almamız gerekiyor. En başta işçi sınıfımızın genel kurmayı TKP olmak üzere, işçi sınıfının ve halkın örgütlerini daha da güçlendirmemiz gerekiyor. Devrimci durumun görevlerini üstlenebilecek yeni örgütler kurmamız ve genel olarak tüm örgütlerimizi yeni duruma uygun biçimde yeniliklerle düzenlememiz gerekiyor. Tüm gücümüzle halkın eyleme geçmesine yardımcı olmamız gerekiyor.

Özetlemek gerekirse, devrimci durum komünistlerin, devrimcilerin tüm çalışmalarında *yenilik* istiyor. Her alanda, ideolojik savaşımında, eğitimde, örgütlenmede, siyasal taktiklerde, eylem biçimlerinde *yenilik!*

Yurdumuz bugün böylesi bir durumdadır. Derin bir bunalım yaşanıyor. Bu durum, TKP Genel Sekreteri İ. Bilen Yoldaş'ın büyük bir doğrulukla saptadığı gibi, yurdumuzu emperyalist zincirin zayıf halkası yapıyor. Devrimci güçlere, devrimi gerçekleştirmek gibi tarihsel bir sorumluluk yükleniyor.

Olayların gelişimi hızlanmıştır. Bunalım derinleştikçe, ya faşizm ya sosyalizme açılan ileri demokratik halk devrimi ikilemi kendini iyice gösterecektir. Bu ikilemi "anlayamayanlar" a belki yardımcı olur diye son birşey söyleyelim:

"Marks'ı okumuş ve kapitalist toplumda her keskin anda, her ciddi sınıf çatışmasında seçeneğin ya burjuvazinin diktatörlüğü ya da proletarya diktatörlüğü olduğunu anlayamamış kişi, Marks'ın ne ekonomik, ne de siyasi doktrinlerinden hiçbir şey anlayamamış demektir." (V.I.Lenin, "The Third International and Its Place in History", *Toplu Yapıtlar*, İng. basım, c.29, s.313)

Bugün Türkiye öyle bir yere gelmiştir ki, işçi sınıfının katılmadığı hiçbir iktidar ilerici olamaz. İşçi sınıfının hegemonyası altında kurulmayan hiçbir iktidar devrimci olamaz. Anti-faşist, anti-teknelci, anti-emperyalist ileri demokratik halk devrimi dışında hiçbir yol faşist tehlikeye, işsizliğe, yoksulluğa, pahalılığa, açlığa, cahillığe çözümler getiremez. Ardından Leninci kesintisiz devrim süreci içinde sosyalist devrime dönüşmeyen, burjuva diktatörlüğünü yerle bir edip proletarya diktatörlüğüne varmayan hiçbir devrimci-demokratik dönüşüm, hiçbir soruna kalıcı çözümler getiremez, hiçbir kazanımı koruyamaz.

İşte sorunlar ve çözümleri tarihin gündemine bu biçimde gelmiştir. Üç dört yıl sonraki Türkiye bugünkünden çok farklı olacaktır. Yenilgi ölüm! Yenmek zorundayız! Yeneceğiz! Sosyalizme açılacak ileri demokratik halk devrimini gerçekleştireceğiz.

